

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: X, narozený dne X,
bytem X,
proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2026, č. j. 1742/26/5200-10421-713026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále též „daňový řád“), změnil platební výměr Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 8. 11. 2024,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

č. j. 1392907/24/2801-51522-602656. Správce daně tímto platebním výměrem vyměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 ve výši 380 706 Kč, daňovou ztrátu ve výši 0 Kč a daňový bonus ve výši 0 Kč. Žalovaný po doplnění dokazování snížil vyměřenou daň na 161 781 Kč. Po zohlednění záloh a vyplacených daňových bonusů činila částka k úhradě 105 435 Kč.

2. Správce daně při vyhledávací činnosti zjistil, že na osobní bankovní účty žalobce byly v roce 2019 poukazovány finanční prostředky ze společnosti XA (dále jen „společnost“),¹ v níž byl žalobce jediným společníkem a jednatelem. Správce daně proto žalobce vyzval, aby prokázal povahu těchto plateb a skutečnosti rozhodné pro posouzení jejich daňového režimu. Žalobce tvrdil zejména to, že osobní účty používal jako faktickou „virtuální pokladnu“ společnosti, z níž vybíral hotovost a hradil firemní závazky, popřípadě že šlo o čerpání či vracení zápůjček mezi ním a společností.
3. Správce daně původně považoval za žalobcovy ostatní příjmy jednak platby přijaté ze společnosti na žalobcovy osobní účty, jednak kladný rozdíl mezi hotovostními výběry a vklady na účtech společnosti ve výši 914 408 Kč. Žalovaný však po doplnění dokazování podstatnou část kontrolního zjištění neakceptoval. Z příjmů žalobce zcela vyloučil částku 387 400 Kč přijatou na účet vedený u Air Bank, neboť dospěl k závěru, že tento účet fakticky a výlučně užíval L. Ž. a žalobce s prostředky na něm nedisponoval. Dále vyloučil celý rozdíl mezi výběry a vklady na účtech společnosti ve výši 914 408 Kč, protože nebylo prokázáno, že se tato částka dostala do dispoziční sféry žalobce. Konečně od příchozích plateb na účty Moneta1 a Moneta2 odečetl přímé bezhotovostní převody zpět na účty společnosti v celkové výši 157 661 Kč.
4. Žalovaný tak za zdanitelný příjem žalobce podle § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozhodném znění (dále též „zákon o daních z příjmů“), považoval pouze částku 702 879 Kč. Tvoří ji 4 000 Kč přijaté na účet u Komerční banky, 9 857 Kč jako rozdíl mezi příchozími platbami 84 120 Kč a prokázanými převody zpět společnosti 74 263 Kč na účtu Moneta1 a 689 022 Kč jako rozdíl mezi příchozími platbami 772 420 Kč a prokázanými převody zpět společnosti 83 398 Kč na účtu Moneta2.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce rozdělil žalobní argumentaci do čtyř navazujících okruhů. V prvním namítl nesprávné právní posouzení existence skutečného zdanitelného příjmu. Podle něj žalovaný neprokázal, že poukázáním peněz na jeho účty došlo k reálnému a jím volně využitelnému zvýšení majetku. Peníze měly nadále náležet společnosti a žalobce je měl používat k úhradě jejich závazků, případně měly představovat zápůjčky nebo jejich vracení. Žalovaný podle žalobce zejména nedocenil smlouvy o zápůjčkách.
6. Ve druhém žalobním okruhu žalobce namítl nesprávné hodnocení důkazů a nedostatečné zjištění skutkového stavu. Daňové orgány podle něj izolovaně sledovaly příchozí platby a mechanicky pracovaly s rozdílem hotovostních výběrů a vkladů. Žalobce poukázal na konkrétní převody mezi svými účty a účty společnosti, na účetní sestavy, bankovní výpisy,

¹ Dne 17. 5. 2024 došlo ke změně obchodní firmy z XA na XB, k převodu obchodního podílu ze žalobce na osobu s adresou trvalého pobytu na adrese ohlašovny (D. R., narozený X, bytem X) a k odvolání žalobce z funkce jednatele (novým jednatelem se stal nový společník).

faktury, pokladní doklady a doklady k hotovostním úhradám dodavatelů. Žalovanému vytkl, že důkazní prostředky pouze vyjmenoval, ale řádně je jednotlivě ani ve vzájemných souvislostech nevyhodnotil. Namítl rovněž, že nebyly provedeny navrhované výsledky svědků a ověření u dodavatelů.

7. Třetím žalobním okruhem byla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce postrádal přesvědčivou odpověď na otázky, proč soubor předložených listin neprokazuje tvrzený tok peněz, proč žalovaný nepřiznal větší význam smlouvám o zápůjčkách, proč nebyly provedeny další výsledky a proč měly být některé „zrcadlové“ převody vyhodnoceny jen jednostranně.
8. Ve čtvrtém okruhu žalobce namítl vnitřně rozporný přístup k účetnictví společnosti. Daňové orgány na jedné straně označovaly účetnictví za neprůkazné, neúplné a nesprávné,² na straně druhé z jeho mezer a chyb dovozovaly závěry v žalobcův neprospěch. Podle žalobce nemohly účetnictví relativizovat tehdy, když podporovalo jeho verzi, a současně z něj vycházet tehdy, když mu bylo nepříznivé.
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobní námitky převážně opakuji argumentaci uplatněnou v odvolacím řízení. Zdůraznil, že v odvolacím řízení dokazování významně doplnil, přijal část žalobcových tvrzení a daň podstatně snížil. Smlouvami o zápůjčkách se zabýval v bodech [32] a [33], jednotlivými skupinami listin v bodech [35] až [41] a přímými převody zpět společnosti v bodech [42] a [43] napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného žalobce v odvolacím řízení nepodal konkrétní návrh na výsledek dalších individualizovaných osob. Výsledky I. Ž. a L. Ž. provedeny byly. Správce daně se dále zabýval osobou T. V. v rozsahu uloženém žalovaným.

III. Posouzení věci soudem

1. Procesní východiska přezkumu

10. Žaloba byla podána včas osobou oprávněnou a splňuje zákonné náležitosti. Soud přezkoumal napadené výroky v mezích řádně a včas uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Přitom zkoumal i to, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž musí přihlédnout z úřední povinnosti.
11. Soud rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci s tímto postupem souhlasili.
12. Obsah napadeného rozhodnutí, platebního výměru a správního spisu není třeba formálně dokazovat. Správní spis je obrazem přezkoumávaného řízení a soud z něj ověřuje, jaký skutkový a právní stav měly správní orgány k dispozici (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Smlouvy o zápůjčkách jsou založeny ve správním spise, jejich opakované provedení by proto bylo nadbytečné. Pokud žalobce předložil odlišné listiny poprvé až soudu, pak těmi soud dokazování neprováděl, neboť nemohly

² V rámci kontroly daně z příjmů právnických osob (dále též „DPPO“) u společnosti XA., za zdaňovací období 2019 byla společnosti XA doměřena DPPO ve výši 111 150,00 Kč náhradním způsobem dle pomůcek (ve zprávě o provedené daňové kontrole byly konstatovány nedostatky při vedení účetnictví).

zhojit neunesení důkazního břemene v daňovém řízení, jelikož předmětem přezkumu je právě to, zda žalobce své tvrzení prokázal před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 9. 6. 2016, č. j. 9 Afs 44/2016-40, body 28 až 30, a ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017-139, bod 74). Jinými slovy vyjádřeno, je-li přezkoumávané daňové rozhodnutí založeno na závěru, že daňový subjekt neunesl břemeno tvrzení a důkazní, nemůže tento subjekt – za předpokladu, že mu byl v daňovém řízení poskytnut prostor k tvrzení a dokazování (což žalobci byl) - uvedený deficit napravovat až v řízení před správním soudem. Soudní přezkum není pokračováním daňového řízení a dokazování podle § 77 odst. 2 s. ř. s. nesmí sloužit k nahrazení procesní pasivity daňového subjektu (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232, bod 44, ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Afs 306/2017-139, bod 74, a ze dne 5. 6. 2026, č. j. 5 Afs 5/2025-78, body 86 až 87).

13. Pro úplnost soud též zdůrazňuje, že pouhé předložení listin nemůže nahradit povinnost účastníka uvést konkrétní rozhodná skutková tvrzení. Není úkolem soudu (či správního orgánu), aby chybějící skutková tvrzení sám dovozoval či „domýšlel“ z předložených důkazních prostředků (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2015, č. j. 3 Afs 49/2014-46). Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční a projednací a *„důkazní návrh, který procesní strana zatížená důkazním břemenem činí, slouží k prokázání pravdivosti určité tvrzené skutečnosti, a nikoliv k uvádění nových skutečností do řízení, či k upřesnění a konkretizaci typových, paušálních a nekonkrétních tvrzení“* (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. I. ÚS 988/12, bod 29). Jiný postup by totiž stíral rozdíl mezi skutkovými tvrzeními stran a skutkovými zjištěními, která soud činí z provedených důkazů, zcela nepřípustným způsobem by přenášel aktivitu a odpovědnost příslušející účastníkům řízení na soud a byl by též v rozporu se základními zásadami soudního řízení správního – zásadou dispoziční, projednací, rychlosti a hospodárnosti (srov. – mutatis mutandis - např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3817/2019, ze dne 6. 6. 2017, sp. zn. 32 Cdo 5725/2016, ze dne 17. 6. 2010, sp. zn. 33 Cdo 2259/2008, ze dne 5. 6. 2012, sp. zn. 26 Cdo 2017/2011, či ze dne 18. 8. 2015, sp. zn. 32 Cdo 2921/2015, proti němuž Ústavní soud ústavní stížnost odmítl usnesením ze dne 15. 3. 2016, sp. zn. III. ÚS 3356/15).

2. Rozhodná právní úprava a obecná judikатурní východiska

14. Podle § 3 odst. 1 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném pro zdaňovací období roku 2019, jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob příjmy podle § 6 až § 10. Podle § 3 odst. 2 se příjmem rozumí příjem peněžní i nepeněžní dosažený i směnou. Úvěry a zápůjčky zásadně nejsou předmětem daně [§ 3 odst. 4 písm. b) téhož zákona]. Podle § 10 odst. 1 jsou ostatními příjmy příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, pokud nejde o příjmy podle § 6 až § 9.
15. Příjmem podléhající dani je skutečné, nikoli toliko zdánlivé zvýšení majetku. Majetkový přírůstek se musí v právní sféře poplatníka reálně projevit a musí pro něj být skutečně využitelný (rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005-136, č. 843/2006 Sb. NSS). Z toho však neplyne, že příjmem je jen částka, která na účtu zůstane ke konci zdaňovacího období, ani že použití peněz na spotřebu či jejich výběr v hotovosti existenci příjmu ruší. Rozhodující je, zda se prostředky dostaly do faktické a právní dispozice poplatníka a zda s nimi mohl nakládat. Daňově relevantní může být za určitých okolností i plnění poskytnuté bez platného soukromoprávního titulu, pokud se fakticky projevilo v majetkové sféře

příjemce a nebylo vráceno či jinak vypořádáno (rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2023, č. j. 7 Afs 359/2021-54).

16. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu hodnotí správce daně každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Podle § 92 odst. 2 dbá, aby rozhodné skutečnosti byly zjištěny co nejúplněji. Daňový subjekt prokazuje skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních (§ 92 odst. 3), zatímco správce daně prokazuje mimo jiné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost evidencí, účetních záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [§ 92 odst. 5 písm. c)].
17. Důkazní břemeno se v daňovém řízení přesouvá. Správce daně nemusí prokázat, že tvrzení daňového subjektu je nepravdivé, musí však identifikovat konkrétní, vážné a důvodné pochybnosti. Poté je na daňovém subjektu, aby pochybnosti vyvrátil a prokázal tvrzený daňový režim. Prokáže-li své tvrzení, musí je správce daně účinně zpochybnit. Neprokáže-li je, nese procesní důsledek neunesení důkazního břemene (rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2022, č. j. 4 Afs 26/2021-39, body 24 až 26). Takové rozložení důkazního břemene je ústavně konformní (nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, č. 130/1996 Sb.; usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. II. ÚS 3246/17).
18. Současně platí, že čím neobvyklejší, méně pravděpodobný, později tvrzený nebo méně ostatními podklady podporovaný je skutkový děj předkládaný daňovým subjektem, tím konkrétnější, konzistentnější a objektivněji ověřitelné důkazy musí daňový subjekt předložit, pokud ohledně tohoto děje nese důkazní břemeno. Např. v rozsudku ze dne 14. 5. 2025, č. j. 6 Afs 341/2023 – 44, bod 68, NSS uvedl: *„Míra požadavků na konkrétnost důkazů (včetně svědeckých výpovědí) přirozeně závisí na pravděpodobnosti předkládaných tvrzení a jejich opoře v ostatních důkazních prostředcích. Čím více se prokazovaná událost vymyká tomu, co je obvyklé, a čím osamělejší takový důkaz je, tím přesvědčivější a detailnější musí být.“*
19. Daňový subjekt nenese jen důkazní břemeno, ale nejprve také břemeno tvrzení. Musí tedy sám popsat rozhodné skutečnosti tak, aby bylo zřejmé, co přesně má být dokazováno. Teprve dostatečně konkrétní tvrzení lze následně podpořit důkazy. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že nedostatek vlastních tvrzení nelze napravovat paušálním návrhem na výslech svědků (či návrhem na provedení jiných důkazů). Svědci nemají za daňový subjekt teprve vytvářet základní skutkový příběh (rozsudek ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Afs 79/2020-32). Taktéž pouhé předložení listin nemůže nahradit povinnost účastníka uvést konkrétní rozhodná skutková tvrzení. Není úkolem správního orgánu, aby chybějící skutková tvrzení sám dovozoval či „domýšlel“ z předložených důkazních prostředků (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2015, č. j. 3 Afs 49/2014-46).
20. Je-li platba připsána na osobní účet daňového subjektu a ten tvrdí, že peníze patřily jiné osobě nebo byly použity v její prospěch, je nutné prokázat nejen deklarovaný smluvní titul, ale také skutečné následné předání, použití, vypořádání nebo zúčtování prostředků ve prospěch této osoby. Pouhá smlouva či samotný výběr hotovosti neprokazují, že peníze nezůstaly ve sféře příjemce (rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2019, č. j. 4 Afs 16/2019-32, body 27 až 31). V navazující skutkově blízké věci NSS rozlišil mezi doloženými bezhotovostními úhradami firemních závazků, které nebyly příjmem fyzické osoby, a hotovostními výběry, u nichž nebylo prokázáno, komu, kdy a v jaké výši byly předány; u druhé skupiny daňový

subjekt důkazní břemeno neunesl (rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2022, č. j. 4 Afs 26/2021-39, body 30 až 38).

21. Současně nelze z pouhého neprokázání tvrzené zápůjčky automaticky dovodit libovolný konkrétní druh zdanitelného příjmu. Je třeba odlišit skutkovou otázku, zda byl prokázán tvrzený nezdanitelný titul, od právní otázky, pod které ustanovení zákona zjištěný příjem spadá. Zejména samotné postavení příjemce jako jednatele či společníka neznamená, že každé plnění od společnosti je odměnou podle § 6. Může jít též o příjem podle § 8, § 10 nebo o plnění, které předmětem daně není (rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2023, č. j. 2 Afs 94/2022-48, body 12 až 15; rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2025, č. j. 6 Afs 341/2023-44, body 53 a 56). Na druhé straně u nevysvětlených přírůstků na osobním účtu, u nichž správce daně prokázal přijetí a daňový subjekt neprokázal, že jde o prostředky již zdaněné, osvobozené nebo nepodléhající dani, nemusí správce daně zjistit jejich konkrétní ekonomický zdroj, mohou být zdaněny jako ostatní příjmy podle § 10 (rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2024, č. j. 6 Afs 232/2023-41, body 15 až 20).
22. Volné hodnocení důkazů neznamená libovůli. Skutkové závěry musí vzejít z racionálního myšlenkového procesu, při němž je každý důkaz posouzen jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemných souvislostech. Úvaha musí být přezkoumatelně vyjádřena (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008-75, č. 1702/2008 Sb. NSS). Správce daně nemusí každému předloženému podkladu přiznat důkazní sílu, nesmí jej však bez vysvětlení ignorovat, musí uvést, proč z něj nebylo možné vycházet (rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 Afs 26/2013-50, bod 17).

3. První žalobní bod – existence skutečného příjmu a smlouvy o zápůjčkách

23. První žalobní bod není důvodný. Žalovaný nezaložil závěr o příjmu pouze na formálním připsání peněz. Vycházel z bankovních výpisů, z nichž bylo zřejmé, že prostředky byly poukázány ze společnosti na osobní účty žalobce, k nimž měl žalobce dispoziční oprávnění. U účtu Air Bank, u něhož dokazování prokázalo opak, žalovaný celou částku 387 400 Kč ze zdanění vyloučil. U dalších účtů žalobce neprokázal, že by dispoziční oprávnění fakticky vykonávala jiná osoba nebo že by možnost žalobce nakládat s penězi byla právně či fakticky omezena.

24. Přehled výsledku odvolacího řízení je následující:

Účet	Příchozí platby ze společnosti	Částka vyloučená nebo prokazatelně vrácená společnosti	Částka zahrnutá podle § 10
Air Bank	387 400 Kč	387 400 Kč	0 Kč
Komerční banka	4 000 Kč	0 Kč	4 000 Kč
Moneta1	84 120 Kč	74 263 Kč	9 857 Kč
Moneta2	772 420 Kč	83 398 Kč	689 022 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Účet	Příchozí platby ze společnosti	Částka vyloučená nebo prokazatelně vrácená společnosti	Částka zahrnutá podle § 10
Celkem	1 247 940 Kč	545 061 Kč	702 879 Kč

25. Toto členění vyvrací tvrzení, že žalovaný automaticky zdanil každou příchozí částku. Tam, kde bylo prokázáno, že peníze žalobce neměl ve své dispozici nebo že byly přímo převedeny zpět společnosti, žalovaný je nezdanil. Stejně postupoval u částky 914 408 Kč představující rozdíl mezi hotovostními výběry a vklady na účtech společnosti: na rozdíl od správce daně uzavřel, že nebylo prokázáno, že by se tato částka stala žalobcovým příjmem, a vyloučil ji celou. Napadené rozhodnutí je tedy založeno na individuálním posouzení různých skupin peněžních toků, nikoli na nevyvratitelné domněnce, že vše, co souviselo se společností, patřilo žalobci.
26. U zbývající částky 702 879 Kč se majetkový přírůstek projevil již tím, že peníze byly připsány na osobní účty žalobce a byly mu bez omezení dostupné. Následný výběr hotovosti sám o sobě skutečnost příjmu nevyvrací. Vybraná hotovost zůstává v dispozici majitele účtu, dokud není prokázáno její předání jiné osobě nebo použití v její prospěch. Žalobce proto nemusel dokazovat negativní skutečnost bez jakéhokoli podkladu. Prokazoval vlastní pozitivní tvrzení, že konkrétně identifikované peníze vydal na konkrétní závazky společnosti. Takové rozložení důkazního břemene odpovídá závěrům NSS ve skutkově obdobné věci osobního účtu užívaného k přijímání a úhradě firemních peněz (rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2022, č. j. 4 Afs 26/2021-39, body 29 až 38).
27. Soud nepřehlédl judikaturu, podle níž neprokázání zápůjčky ještě samo o sobě neprokazuje, že šlo právě o odměnu jednatele podle § 6 (rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2023, č. j. 2 Afs 94/2022-48, bod 14). Nynější věc je však odlišná. Daň nebyla stanovena společnosti jako plátcí daně z příjmu ze závislé činnosti, nýbrž přímo žalobci z jeho majetkového přírůstku. Ze zjištěných okolností nevyplývala vazba plateb na konkrétní výkon funkce nebo práci žalobce pro společnost, a nebyl proto podklad pro § 6. Nebyla doložena ani souvislost s jeho samostatnou činností či nájmem podle § 7 nebo § 9. Ze spisu rovněž nevyplýval právní nebo faktický podklad pro závěr, že šlo o rozhodnutý či skrytý podíl na zisku podle § 8. Žalobce sám takový titul netvrdil a platby soustavně vysvětloval jako provozní prostředky nebo zápůjčky. Za této důkazní situace žalovaný nepochybil, pokud skutečný majetkový přírůstek, který nebyl podřaditelný pod § 6 až § 9 a jehož nezdanitelný titul žalobce neprokázal, posoudil jako ostatní příjem podle § 10.
28. Smlouvy o zápůjčkách žalovaný nepominul. V daňovém řízení byly předloženy čtyři smlouvy: dvě, podle nichž měl žalobce jako zapůjčitel poskytnout společnosti částky 240 000 Kč a 220 000 Kč, tedy celkem 460 000 Kč, a dvě, podle nichž měla společnost poskytnout žalobci částky 235 000 Kč a 265 000 Kč, tedy celkem 500 000 Kč. Žalovaný je popsal v bodu [32] a v bodu [33] je hodnotil ve spojení s bankovními výpisy, účetnictvím společnosti, její rozvahou a výpovědí účetní I. Ž.
29. Zápůjčka podle § 2390 občanského zákoníku vzniká přenecháním zastupitelné věci vydlužiteli. Samotná existence listiny nazvané „smlouva o zápůjčce“ proto ještě neprokazuje,

že peníze byly skutečně předány, že určitá příchozí platba byla čerpáním zápůjčky nebo že jiná platba představovala její vrácení. Pro daňový režim bylo nutné přiřadit jednotlivé bankovní transakce ke konkrétní smlouvě a prokázat jejich funkci. Obdobně samotné označení plateb za splátky zápůjček nepostačuje, není-li tvrzení podloženo konkrétními doklady či jinými důkazy (rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, č. j. 9 Afs 44/2016-40, body 28 až 30).

30. Žalobce takové přiřazení neposkytl. Jeho tvrzení zůstalo alternativní: peníze měly být buď provozními prostředky společnosti, anebo zápůjčkami „z jedné či druhé strany“, popřípadě jejich splátkami. Tyto varianty nejsou samy o sobě právně nemožné, nejsou však zaměnitelné. Částka použitá k firemnímu výdaji nemůže současně bez dalšího představovat žalobcovo čerpání zápůjčky. Platba, kterou společnost vrací žalobci dřívější zápůjčku, má odlišný titul od nové zápůjčky společnosti žalobci. Bylo proto na žalobci, aby u každé transakce srozumitelně uvedl, kterou variantu tvrdí, a předložil důkazy.
31. Další důkazy pochybnosti neodstranily. Z rozvahy společnosti sestavené za rok 2019 vyplýval u závazků ke společníkům nulový stav. Účetní I. Ž. sice obecně uvedla, že žalobce společnosti peníze půjčil a že některé převody byly vrácením zápůjček, současně však nevěděla, jak o zápůjčkách účtovala, nepamatovala si jejich částky ani splatnost, neznala způsob splácení, neměla dispoziční oprávnění k bankovním účtům, nezadávala sporné příkazy a připustila, že platby nezaúčtovala a žádnou samostatnou evidenci o nich nevedla. Její obecné přesvědčení proto nemohlo nahradit chybějící identifikaci konkrétních transakcí.
32. Význam má i to, že dvě skupiny smluv zachycovaly v časové blízkosti vzájemně opačné peněžní vztahy: společnost měla žalobci splácet dřívější zápůjčky a současně mu sama poskytovat nové zápůjčky. Taková konstrukce není zakázaná, avšak při absenci průběžného účtování, nulovém vykázaném stavu závazků ke společníkovi, neurčité výpovědi účetní a chybějícím párování transakcí vyžadovala přesvědčivé vysvětlení. Žalovaný ji neodmítl jen proto, že by byla neobvyklá. Hodnotil ji jako jednu z více konkrétních okolností zpochybňujících žalobcovu verzi.
33. Soud uzavírá, že žalobce neprokázal, že částka 702 879 Kč nebo její určitá část byla čerpáním či vrácením konkrétní zápůjčky.
34. Ani odkaz žalobce na soubor listin přiložených k reakci na Seznámení (výzva č. j. 30448/25/5200-10421-713026 ze dne 5. 11. 2025) sám o sobě tento závěr nezpochybňuje. Důkazní síla podkladů se neodvívá od jejich počtu či rozsahu, nýbrž od toho, zda ve vzájemné souvislosti prokazují rozhodnou skutečnost. Žalobce předložil zejména účetní sestavy společnosti, knihu závazků, účetní deník, hlavní knihu, obrátové předvahy, výpisy z firemních účtů, faktury dodavatelů, výdajové pokladní doklady a podklady ke stavebním pracím v Moravanech. Z těchto listin bylo možné dovodit, že společnost vykonávala podnikatelskou činnost, přijímala plnění a měla závazky vůči dodavatelům. Žalovaný tyto obecné skutečnosti nepopíral. Odlišnou a pro věc rozhodnou otázkou však bylo, zda právě finanční prostředky přijaté na konkrétní osobní účet žalobce byly následně použity k úhradě právě určitého závazku společnosti. K tomu bylo nutné doložit návaznost mezi (a) konkrétní příchozí platbou ze společnosti, (b) konkrétním výběrem nebo odchozí platbou z osobního účtu, (c) konkrétním příjemcem a závazkem a (d) odpovídajícím vyúčtováním vůči společnosti. Předložené listiny převážně prokazovaly pouze poslední část řetězce – existenci

firemního závazku nebo tvrzeného pokladního výdaje – nikoli totožnost zdroje peněz. Společnost přitom měla vlastní bankovní účty, inkasovala platby od odběratelů a disponovala i další hotovostí. Z pouhé existence faktur a pokladních dokladů proto nelze bez konkrétních tvrzení žalobce týkajících se jednotlivých faktur (bez párování) a bez dalších důkazů uzavřít, že byly uhrazeny právě z částek předtím převedených na osobní účty žalobce.

35. Soud v této souvislosti zdůrazňuje rozdíl mezi přímým bezhotovostním návratem peněz společnosti a hotovostním výběrem. Převod z účtu žalobce přímo na účet společnosti objektivně dokládá, že se daná částka vrátila do její dispozice. Žalovaný proto takové převody v celkové výši 157 661 Kč plně odečetl. Naproti tomu výběr z bankomatu prokazuje jen změnu formy majetku žalobce z pohledávky vůči bance na hotovost. Bez navazujícího potvrzení příjemce, věrohodného pokladního záznamu a časové i částkové shody neprokazuje, že hotovost opustila žalobcovu sféru. Žalovaný navíc uvedl konkrétní příklady chybějící návaznosti. Například po první příchozí platbě 52 536 Kč následoval následující den výběr pouze 2 600 Kč. Ani souhrnná podobnost celkových příjmů a celkových firemních nákladů by nestačila, neboť by neodstraňovala možnost, že určité výdaje byly hrazeny z jiných zdrojů a určité částky přijaté žalobcem zůstaly v jeho dispozici.
36. Soud proto shrnuje, že žalovaný unesl své prvotní důkazní břemeno: prokázal přijetí konkrétních částek žalobcem v roce 2019, jejich původ z účtů společnosti a faktickou i právní dostupnost na žalobcových osobních účtech. Současně neignoroval důkazy svědčící ve prospěch žalobce, nýbrž na jejich základě vyloučil účet Air Bank, přímé návratové platby a celý rozdíl firemních výběrů a vkladů. Teprve ve vztahu ke zbytku požadoval prokázání žalobcových vlastních tvrzení. Žalobce nepředložil ucelenou důkazní stopu, která by zbývající částku 702 879 Kč spojovala s konkrétními firemními výdaji, vrácením peněz společnosti nebo jiným nezdanitelným titulem. Žalovaný tedy nezaložil závěr na pouhém připsání peněz, nýbrž na souhrnu bankovních pohybů, skutečné dispozice, vyvrácení části kontrolních zjištění a neprokázání konkrétně tvrzeného cizího či nezdanitelného charakteru zbývajících prostředků.
37. Soud nepřehlédl, že žalobce v bodu [11] žaloby namítá konkrétní nerovnost v hodnocení odchozích plateb z účtu Moneta2. Poukazuje na to, že žalovaný od příchozích plateb odečetl bezhotovostní převody v celkové výši 83 398 Kč, avšak další bezhotovostní platby uvedené v žalobní tabulce nezohlednil. Nejprve je třeba upřesnit terminologii: částku 83 398 Kč žalovaný neuznal jako „daňový výdaj“ ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o daních z příjmů, jak uvádí nesprávně žalobce v žalobě. Žalovaný dospěl k závěru, že příslušné částky se přímými převody vrátily na bankovní účty společnosti, a proto v tomto rozsahu vůbec nedošlo k trvalému, pro žalobce využitelnému zvýšení majetku. Částka 83 398 Kč tedy nebyla odečtena od zdanitelného příjmu jako náklad na jeho dosažení, nýbrž byla vyloučena již při určení, jaká část příchozích plateb představovala skutečný příjem žalobce (viz tabulku č. 1 na straně 16 žalobou napadeného rozhodnutí).
38. Pokud jde o další platby zmíněné pod bodem 11 žaloby, pak ty by mohly být v daňovém řízení zohledněny pouze pokud by žalobce již v daňovém řízení tvrdil a prokázal, že jimi byly hrazeny konkrétní závazky společnosti. Tzn., že žalobce (který se vědomě rozhodl pro směšování soukromých prostředků a prostředků společnosti, jejímž byl jediným jednatelem

a společníkem) by musel u každé platby tvrdit a prokázat zejména: (a) komu byla částka zaplacená, (b) že se jednalo o věřitele společnosti, (c) že existovala faktura, smlouva nebo jiný doklad vystavený na společnost, (d) že částka, měna, datum splatnosti, variabilní symbol a poznámka platby odpovídaly tomuto závazku, (e) že plnění skutečně poskytla společnost, (f) že žalobce neměl s příjemcem vlastní soukromý nebo podnikatelský vztah, který by platbu vysvětloval jinak, a (g) že se úhrada projevila zánikem či snížením závazku společnosti. To se však nestalo (žalobce to neučinil ani v daňovém řízení, ani v žalobě). Žalobce k těmto platbám nepředložil žádná konkrétní tvrzení a (především) důkazy, které by je spojovaly s konkrétními závazky společnosti. Tabulka je pouze žalobcovým soupisem odchodících bezhotovostních transakcí. Spolu s bankovním výpisem prokazuje nanejvýš to, že z jeho osobního účtu byly určité částky poukázány na jiné účty. Žalobce však neoznačil odpovídající faktury vystavené na společnost, smlouvy, objednávky, variabilní symboly, účetní zápisy, potvrzení příjemců ani jiné podklady, z nichž by bylo možné dovodit, že příjemci byli věřiteli společnosti a že jednotlivými platbami zanikly právě její závazky. Netvrdil ani konkrétní skutkové okolnosti ke každé platbě – jaký závazek měl být hrazen, z jakého právního důvodu vznikl, kdy byl splatný a proč jej hradil žalobce ze svého účtu. Omezil se na obecné tvrzení, že platby měly sloužit společnosti. Takové obecné tvrzení není důkazem a samo o sobě nemůže zpochybnit objektivně zjištěný majetkový přírůstek žalobce [současně, jak již soud zdůraznil výše, konkrétní skutková tvrzení nemůže účastník nahradit předložením listin - není úkolem správního orgánu či soudu, aby chybějící skutková tvrzení sám dovozoval či „domýšlel“ z předložených důkazních prostředků (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2015, č. j. 3 Afs 49/2014-46)].

39. Tím se další bezhotovostní platby podstatně liší od převodů v celkové výši 83 398 Kč. U částky 83 398 Kč nebylo třeba dokazovat právní vztah společnosti k třetí osobě ani účel následné úhrady. Z bankovních výpisů bylo přímo a objektivně patrné, že peníze byly z osobního účtu žalobce převedeny zpět na bankovní účty společnosti, a obnovily tedy její dispozici s nimi. Naproti tomu u plateb třetím osobám samotná identifikace odchodícího bankovního pohybu nevypovídá o tom, čím dluh byl placen a z jakého důvodu. Skutkově proto nejde o srovnatelné skupiny transakcí a jejich rozdílné posouzení není vnitřně rozporné ani svévolné.

4. Druhý žalobní bod – hodnocení důkazů, jednotlivé transakce a navržené výsledky

40. Ani druhý žalobní bod není důvodný. Soud se jím zabýval v míře podrobnosti odpovídající žalobní argumentaci a rozlišil čtyři otázky: přímé převody zpět společnosti, hotovostní výběry a tvrzené firemní úhrady, účetní a jiné listinné podklady a neprovedení dalších výsledků.

a) Přímé převody zpět společnosti a konkrétní transakce

41. Žalovaný přímé převody z osobních účtů žalobce zpět na účty společnosti nezanedbal. V bodu [42] napadeného rozhodnutí vyčíslil a v tabulce identifikoval převody z účtu Moneta2 v celkové výši 83 398 Kč. V bodu [43] obdobně zohlednil převody z účtu Moneta1 v celkové výši 74 263 Kč. O součet 157 661 Kč snížil původně zjištěný příjem. Tím přijal právě tu část odvolací argumentace, podle níž částky, které se prokazatelně vrátily do dispozice společnosti, nemohly být reálným příjmem žalobce.

42. Transakce, které žalobce označil jako přímé „zrcadlové“ převody zpět společnosti, jsou v uvedených tabulkách zahrnuty. Žalobce neprokázal existenci další konkrétní bezhotovostní platby na účet společnosti, kterou by žalovaný opomenul. Jeho obecné tvrzení, že některé odchozí platby nebyly zohledněny, proto nevyvrací konkrétní výpočet v bodech [42] až [44] napadeného rozhodnutí.

43. Jinou povahu mají hotovostní výběry. U nich bankovní výpis prokazuje pouze to, že žalobce vybral peníze ze svého účtu, nikoli komu je poté předal a na jaký účel je použil. Žalovaný navíc konkrétně porovnával příchozí platby a výběry. Uvedl například, že na první příchozí platbu 52 536 Kč navázal následující den výběr jen 2 600 Kč, nikoli výběr shodné či srovnatelné částky. Neexistovala tedy průběžná, časová a částková návaznost, z níž by bylo možné bez dalších důkazů dovodit, že konkrétní příchozí platba byla vybrána a použita na konkrétní firemní závazek.

b) Faktury, pokladní doklady a tvrzené firemní výdaje

44. Žalobce předložil faktury za montážní a stavební práce, některé výdajové pokladní doklady, doklady o nákupech pohonných hmot a materiálu, faktury za servis vozidel, přehledy prací v Moravanech, faktury vystavené společnosti T. V. a doklady týkající se J. V. a dalších dodavatelů. Žalovaný existenci podnikatelské činnosti společnosti ani to, že společnost měla provozní výdaje, nepopřel. Připustil rovněž, že označené osoby pro společnost práce vykonávaly a že předložené faktury a pokladní doklady se mohly vztahovat k jejím závazkům.

45. Tím však nebyla prokázána rozhodná návaznost. Faktura dodavatele a pokladní doklad vystavený společností mohou prokazovat existenci závazku společnosti a tvrzenou hotovostní úhradu, samy o sobě však neprokazují, že zdrojem hotovosti byla konkrétní platba předtím poukázaná ze společnosti na osobní účet žalobce. K tomu bylo třeba propojit alespoň konkrétní příchozí platbu, odpovídající výběr a konkrétní předání peněz příjemci. Žalobce předložil převážně doklady o existenci výdajů společnosti, nikoli spolehlivou stopu pohybu konkrétních peněz od přijetí na osobní účet až k jejich firemnímu použití.

46. Nelze proto přijmout žalobcovu úvahu, že prokázání souhrnu firemních nákladů automaticky prokazuje použití všech prostředků přijatých na jeho osobní účty. Společnost měla i vlastní bankovní účty, příjmy od odběratelů a další zdroje hotovosti. Bez párování nelze určit, z kterého zdroje byl jednotlivý výdaj uhrazen. Důkaz abstraktního vydání hotovosti neprokazuje její použití vůči konkrétní osobě a na konkrétní účel (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 Afs 306/2018-40).

47. Výpis z eurového účtu společnosti a tvrzení, že L. Ž. kartou v zahraničí hradil náklady montérů, se týkaly nakládání s prostředky přímo na účtu společnosti. Nemohly ověřit ani vyvrátit, zda peníze přijaté na osobní účet Moneta2 byly následně použity na závazky společnosti. Žalovaný proto nepochybil, pokud tomuto výpisu nepřiznal pro rozhodnou otázku vypovídací potenci.

c) Původní a dodatečně vytvořené účetní sestavy

48. Žalovaný vycházel také ze zprávy o kontrole daně z příjmů právnických osob u společnosti. Z ní vyplynuly konkrétní rozpory: rozdíly mezi obratovou předvahou a bankovními výpisy, nesoulad stavů účtů se skutečnými bankovními zůstatky, nesrovnalosti mezi účetním

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

deníkem a výkazem zisku a ztráty, nezaúčtování části předložených dokladů, naopak chybějící doklady k některým zaúčtovaným nákladům a neurčitá účtování označená jen jako „hotovost výdej“. Daň společnosti proto byla stanovena podle pomůcek. Výpověď I. Ž. tyto problémy potvrdila: nevěděla, kdo vedl pokladnu, kde se nacházela, neprováděla její inventarizaci, nepamatovala si způsob účtování hotovostních pohybů a připustila vlastní chyby.

49. Žalobce v reakci na seznámení předložil další sestavy, které podle svého vyjádření vygeneroval s účetní po „zpětném zaúčtování dokladů“. Žalovaný porovnal původní a nové podklady a poukázal zejména na odlišnou výši výnosů a nákladů, jiný stav pokladny a na to, že původně desetistránkový účetní deník měl po zásahu 36 stran. Tyto změny nebyly pouhou formální úpravou vzhledu. Podstatně měnily účetní obraz roku 2019 a vznikly až v prosinci 2025, tedy po zahájení a téměř po skončení daňového dokazování, a proto je nelze považovat za věrohodné.
50. Ostatně podle § 17 odst. 7 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, v rozhodném znění (dále též „zákon o účetnictví“), nesmí účetní jednotka po schválení účetní závěrky přidávat další zápisy do uzavřených účetních knih. Do schválení závěrky, nejpozději do konce následujícího účetního období, může knihy znovu otevřít jen za zákonem stanovených podmínek. Několik let po skončení účetního období je proto opětovné otevření a přepracování účetních knih již vyloučeno, a to i kdyby účetní závěrka nebyla schválena. Opravy účetních záznamů navíc musí podle § 35 zákona o účetnictví umožnit zjistit kdo opravu provedl, kdy ji provedl, původní obsah záznamu, obsah po opravě. Jestliže jde o podnikatele účtujícího podle vyhlášky č. 500/2002 Sb., významné chyby minulých období se účetně zachycují způsobem podle § 15a odst. 2 této vyhlášky, nikoli přepisem starých účetních knih.
51. I NSS již v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 5/2005-58, zdůraznil, že vzhledem „*k obecným zásadám účetnictví, jeho smyslu a účelu nelze připustit, aby účetní jednotka mohla zpětně vstupovat do již uzavřeného účetního období, toto přepracovávat a doplňovat o údaje dodatečně zjištěné nebo o údaje z různých důvodů dříve neuvedené.*“
52. Vzдор výše uvedenému žalovaný obsah sestav neignoroval. V bodech [38] až [41] je popsal, porovnal s původním účetnictvím, identifikoval konkrétní změny a vysvětlil, proč je nutno je považovat za nevěrohodné. Jeho závěr tedy nestál jen na opožděnosti zápisů, ale též na jejich ex post původu a rozporu s původními sestavami.
53. Závěr o neunesení důkazního břemene se tedy neopíral o obecné odmítnutí všech listin. Žalovaný rozlišil jejich obsah a vypovídací schopnost: účetní podklady považoval za neprůkazné pro konkrétní rozpory, dodavatelské faktury a pokladní doklady za způsobilé doložit existenci firemních výdajů, nikoli jejich zdroj, eurový výpis za nevztahující se k osobním účtům, smlouvy o zápůjčkách za nepropojené s konkrétními platbami a bankovní výpisy za průkazné tam, kde zachycovaly přímý návrat peněz společnosti. Takové hodnocení odpovídá § 8 odst. 1 daňového řádu.
- d) Svědecké výpovědi a další ověřování
54. Námitka neprovedení svědeckých výpovědí musí být posuzována podle toho, zda žalobce navrhl konkrétní osobu, vymezil skutečnost, kterou má prokázat, a poskytl údaje

umožňující důkaz provést. Správní orgán nemusí provést každý navržený důkaz, avšak jeho neprovedení musí odůvodnit relevancí, nedostatkem vypovídací potence nebo nadbytečností (nález Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03; rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2021, č. j. 5 Afs 310/2019-49, bod 22).

55. Výslech L. Ž. proveden byl. Žalovaný jej hodnotil spolu s výpisem z účtu Air Bank, fakturami LZ Montáže a výpovědí účetní a právě na jeho základě vyloučil částku 387 400 Kč ze zdanění. Výslech I. Ž. byl po opakovaných pokusech rovněž proveden v odvolacím řízení. Žalovaný z její výpovědi vycházel tam, kde byla konkrétní a podporovaná dalšími důkazy (vedení účetnictví, činnost L. Ž., nedostatky pokladny), a vysvětlil, proč její neurčité vzpomínky neprokazují konkrétní zápůjčky.
56. Pokud jde o T. V., žalovaný uložil správci daně doplnit dokazování výzvou vůči této osobě, případně jejím výsledkem. Správce daně výslech neprovedl, protože skutečnosti, k nimž měl směřovat – existence prací v Moravanech, fakturace a přítomnost při vyplácení pracovníků J. V. – považoval z ostatních podkladů za prokázané. Žalovaný existenci prací ani hotovostních výdajů společnosti nezpochybňoval. Výslech by však bez konkrétního tvrzení, že svědek osobně vnímal předání přesně určených peněz vybraných za přítomnosti svědka z účtu Moneta2, nemohl prokázat rozhodnou návaznost mezi příchozími platbami a firemními výdaji. Jeho neprovedení proto nebylo za těchto okolností vadou, stejně jako neprovedení výsledku dalších dodavatelů společnosti, jejichž výslech nadto žalobce v daňovém řízení nenavrhoval, resp. neoznačil konkrétní osoby, které by měly být za účelem prokázání konkrétních tvrzení vyslechnuty. Jak již bylo uvedeno, žalovaný nezpochybnil, že dodavatelé práce vykonali a některé firemní faktury byly hotově uhrazeny, sporný byl zdroj hotovosti. Při absenci tvrzení, že konkrétní svědek viděl žalobce vybrat či převzít konkrétní částku a bezprostředně ji použít na úhradu konkrétního závazku společnosti (což je krajně nepravděpodobné), by výslech pouze potvrdil již prokázanou existenci výdaje.
57. Na tomto místě soud připomíná to, co bylo uvedeno již pod bodem 19 tohoto rozsudku: Daňový subjekt nenese jen důkazní břemeno, ale nejprve také břemeno tvrzení. Musí tedy sám popsat rozhodné skutečnosti tak, aby bylo zřejmé, co přesně má být dokazováno. Teprve dostatečně konkrétní tvrzení lze následně podpořit důkazy. Nedostatek vlastních tvrzení nelze napravovat paušálním návrhem na výslech svědků (rozsudek ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Afs 79/2020-32) či návrhem na provedení jiných důkazů. Správce daně též není povinen vyhledávat za daňový subjekt důkazy, které by mohly podpořit jeho skutkovou verzi. Je povinen řádně zohlednit navržené i provedené důkazy a skutečnosti, které v řízení vyšly najevo; neprokázané zbytky tvrzení však jdou k tíži subjektu nesoucího důkazní břemeno (rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2020, č. j. 4 Afs 480/2019-39). V nynější věci daňové orgány provedly výslechy dvou klíčových osob, obstaraly zprávu z kontroly společnosti, vyhodnotily bankovní výpisy a poskytly žalobci prostor reagovat na doplněná zjištění. Nešlo o pasivní nebo jednostranné dokazování.
58. Soud proto uzavírá, že žalovaný posoudil rozhodné důkazní skupiny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a umožnil žalobci důkazní břemeno unést. Druhý žalobní bod není důvodný.

5. Třetí žalobní bod – tvrzená nepřezkoumatelnost

59. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné tehdy, není-li z něj zjistitelné, jaké skutečnosti správní orgán považoval za rozhodné, jak hodnotil důkazy a jakými právními úvahami dospěl k výroku. Odvolací orgán musí vypořádat všechny odvolací důvody (§ 116 odst. 2 daňového řádu), nemusí však odpovídat na každou větu izolovaně, pokud na podstatné námitky reaguje uceleným a srozumitelným argumentačním systémem (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Odpověď na základní námitku může současně konzumovat odpověď na související argumenty dílčí.
60. Žalovaný v bodech [22] až [26] samostatně posoudil účet Air Bank, v bodech [27] až [44] účty KB, Moneta1 a Moneta2, v bodech [32] a [33] smlouvy o zápůjčkách, v bodech [35] až [41] listiny a účetní sestavy, v bodech [42] a [43] přímé převody zpět společnosti a v bodu [45] rozdíl mezi výběry a vklady na účtech společnosti. Závěrem v bodech [46] a [47] vyčíslil novou výši příjmu a daně. Z rozhodnutí je tak zjistitelné, které částky žalovaný považoval za příjem, které vyloučil a proč.
61. Na jednotlivé výhrady žalobce lze v napadeném rozhodnutí nalézt konkrétní odpověď:
- tvrzený tok peněz nebyl prokázán proto, že doklady o firemních výdajích nebyly spojeny s konkrétními příchozími platbami a hotovostní výběry částkově ani časově zpravidla nenavazovaly;
 - smlouvy o zápůjčkách nebyly opomenuty, nýbrž byly porovnány s rozvahou, účetnictvím, bankovními výpisy a výpovědí účetní;
 - výsledky L. Ž. a I. Ž. byly provedeny; u dalších osob žalobce podle spisu nepodal dostatečně určitý návrh nebo měly vypovídat ke skutečnostem, které žalovaný nezpochybňoval;
 - všechny prokázané přímé převody zpět společnosti byly odečteny v celkové výši 157 661 Kč;
 - rozdíl 914 408 Kč mezi výběry a vklady na účtech společnosti žalovaný celý vyloučil, neboť nebylo prokázáno, že jej přijal žalobce.

62. Žalobce ve skutečnosti z větší části nesouhlasí s výsledkem hodnocení důkazů. Nesouhlas se skutkovým nebo právním závěrem však sám o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost. Napadené rozhodnutí umožnilo žalobci formulovat podrobnou žalobu a umožňuje soudu plný věcný přezkum. Žalovaný navíc nemusel v soudním vyjádření nahrazovat chybějící důvody. Rozhodné důvody jsou obsaženy již v napadeném rozhodnutí. Třetí žalobní bod proto není důvodný.

6. Čtvrtý žalobní bod – tvrzená rozpornost přístupu k účetnictví společnosti

63. Soud neshledal ani tvrzenou vnitřní rozpornost. Účetnictví není nedělitelný důkaz, který by musel být buď bezvýhradně přijat celý, nebo celý odmítnut. Správce daně může prokázat neprůkaznost konkrétního účetního případu, aniž by musel prokázat nepravdivost každého zápisu. Naopak i v celkově vadném účetnictví mohou být jednotlivé údaje podpořené nezávislými doklady použitelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

64. Žalovaný neodvodil existenci příjmu žalobce z pouhé mezery v účetnictví společnosti. Prvotním důkazem byly bankovní výpisy z osobních účtů žalobce, které prokazovaly přijetí peněz ze společnosti a možnost žalobce s nimi nakládat. Účetnictví společnosti a jeho nedostatky byly významné až při posouzení žalobcových alternativních tvrzení, že šlo o firemní pokladnu, zápůjčky nebo jejich vracení. Absence průběžného účtování zápůjček, nulový stav závazků ke společníkovi, rozpory v pokladně a dodatečné přepisování sestav neprokazovaly samy o sobě příjem. Zpochybňovaly věrohodnost vysvětlení, které měl žalobce prokázat.
65. Není rozporné, že žalovaný některé skutečnosti doložené účetními a jinými podklady akceptoval. Na základě výpovědi L. Ž., bankovního výpisu a souvisejících dokladů uznal, že účet Air Bank fakticky užíval Ž. Na základě bankovních výpisů uznal přímé převody 157 661 Kč zpět společnosti. Současně nepřijal jiné, nedoložené části žalobcovy verze. Rozdílná důkazní síla různých podkladů není selektivní libovůlí, nýbrž podstatou volného hodnocení důkazů.
66. Jak již soud uvedl, dodatečně vytvořené sestavy nebylo možné považovat za řádné účetnictví roku 2019. Žalovaný jej nadto posoudil a uvedl konkrétní důvody snížené věrohodnosti a nedostatečné vypovídací síly. Napadené rozhodnutí proto ob stojí.
67. Samotné personální propojení žalobce a společnosti rovněž nebylo důkazem příjmu. Personální či kapitálové propojení zpravidla samo o sobě nemá daňové následky, může však odůvodnit potřebu pečlivě ověřit nestandardní toky mezi účty spojených osob (rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2010, č. j. 2 Afs 180/2006-75). Žalovaný nepostavil výrok na tom, že žalobce byl jediným společníkem a jednatelem. Tato skutečnost vysvětlovala, proč měl informace o účelu převodů a proč bylo smísení jeho osobních účtů s prostředky společnosti důkazně rizikové. Rozhodujícími důkazy zůstaly bankovní pohyby a neprokázání konkrétního vypořádání.
68. Neprůkaznost účetnictví společnosti jako celku nevylučovala, aby u žalobce byly přesně zjištěny konkrétní příchozí a odchozí bankovní platby a daň byla stanovena dokazováním. I neúplné účetnictví lze pro konkrétní daňovou otázku doplnit jinými důkazy (rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 Afs 25/2015-39).
69. Čtvrtý žalobní bod proto není důvodný.

IV. Závěr a náklady řízení

70. Soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a při rozložení důkazního břemene ani při právním posouzení částky 702 879 Kč jako ostatního příjmu podle § 10 zákona o daních z příjmů žalovaný nepochybil. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
71. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 11. srpna 2026

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.